

Arrest

nr. 122 976 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 juli 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 12 juli 2005 een asielaanvraag in.

- 1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken nam op 6 september 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).
- 1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 april 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State gaf aanleiding tot een arrest waarbij de afstand van geding werd vastgesteld (RvS 25 april 2007, nr. 170.542).
- 1.4. Verzoeker diende op 11 juni 2007 een tweede asielaanvraag in.
- 1.5. Verzoeker diende op 10 september 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 oktober 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 17 januari 2008, nr. X).
- 1.7. Op 20 februari 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.
- 1.8. Op 12 maart 2008 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 20 juni 2008, nr. X).
- 1.9. Op 18 maart 2008 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.
- 1.10. Op 12 augustus 2008 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen (RvV 18 december 2008, nr. 20 704).
- 1.11. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 augustus 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 17 december 2009, nr. 36 126).
- 1.12. Op 15 maart 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).
- 1.13. Verzoeker diende op 8 november 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 2 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 21 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds mei 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en behoorlijk Frans spreekt, werkbereid is, in een voetbalclub gespeeld heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België

verblijven. De loutere bewering dat betrokkene een kind zou hebben kan niet weerhouden worden. Gewone sociale relaties vallen daarenboven niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van de mensen die geregulariseerd werden in het kader van de wet van 22.12.1999. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatie-aanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een tweede asielaanvraag werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.01.2008 geweigerd. De derde asielaanvraag werd op 12.03.2008 door DVZ niet in overweging genomen en de vierde en laatste asielaanvraag werd op 21.12.2009 door de RW negatief afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België.

De duur van de procédures - namelijk respectievelijk tien maanden, zeven maanden, één maand en een jaar en negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een traumatische ervaring indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een traumatische ervaring volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

1.15. Eveneens op 2 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens in kennis gesteld op 21 oktober 2013.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

De heer:

Naam, voornaam: M.(...), N.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Angola

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

o Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 21.12.2009. Bovendien kreeg betrokkene op 02.10.2013 een weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de verwerende partij beschikt verzoeker niet over het rechtens vereiste belang bij zijn vordering omdat de staatssecretaris bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals in casu, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid waardoor bij een eventuele vernietiging een nieuw bevel zou moeten worden gegeven.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert in haar nota, wel degelijk de schending heeft aangevoerd van een bepaling uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er kan bijgevolg niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, na een verblijf van jaren in België is duidelijk, nu hij wordt losgerukt van zijn familie- en vriendenkring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Angola geen enkel contact meer heeft waar hij zich zou tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de

terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden nu hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie en nu het voor hem quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Angola, alwaar hij geen familieleden meer heeft.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de doel de bestuurdde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De eerste bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 november 2012, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker met betrekking tot de buitengewone omstandigheden het volgende inriep:

"Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoekers centrum van belangen hier in België ligt nu hij gedurende al die tijd zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo verblijft hij alhier reeds 7 jaren, hij heeft hier samen met mevr. A.(...) N.(...) een kind, genaamd A.(...) S.(...), er is zeker sprake van de wil tot een goede integratie, verzoeker leerde de Franse taal spreken, verzoeker zal actief op zoek gaan naar werk na het bekomen van een verblijfsvergunning,...

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatie-procedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoeker aan de voorwaarden vervult en zodoende bevindt hij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor verzoeker om hem terug naar het land van herkomst te sturen temeer hij alhier gedurende lange tijd verblijft.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst.

"In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), "...dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat ten vierde verzoeker sinds zijn aankomst alhier blijk heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen..

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Bij onderhavig schrijven verzoekt mijn client dan ook om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals door de wet voorzien weet ik U dank dit verzoek te willen overmaken aan de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde en mij ten gepaste tijde op de hoogte te willen laten stellen van diens bevindingen.

Tevens weet ik U dank mij van deze handeling schriftelijke bevestiging te willen geven."

3.4. Verzoeker oppert in essentie dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven in België. De Raad merkt op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar zijn verblijf in België sedert 2005 en zijn integratie-inspanningen, maar dat deze elementen volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze motieven niet draagkrachtig zijn. Door in zijn middel te herhalen dat hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie, weerlegt verzoeker de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat hij niet heeft aangetoond dat er (andere) familieleden van hem in België zouden verblijven, noch dat het feit dat hij hier een kind zou hebben op loutere beweringen berust. Daarenboven wenst de Raad aan te stippen dat de eerste bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, geen gevolgen heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM bij een eventuele (gedwongen) terugkeer naar zijn land van herkomst hoe dan ook niet het gevolg kan zijn van de eerste bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.5. De tweede bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

3.6. Verzoeker betwist, noch weerlegt het gegeven dat hij niet werd erkend als vluchteling en geen subsidiaire bescherming kreeg toegekend en dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd

werd waardoor hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.8. Voor zover verzoeker meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing, een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische vertegenwoordiging in Angola bezwaarlijk kan worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven. In de eerste plaats dringt zich immers de vaststelling op dat verzoeker zijn beweerde gezinsleven in België, onder andere het feit dat hij vader zou zijn van een kind dat hier verblijft, geenszins aannemelijk heeft gemaakt met een begin van bewijs. De morele schade die hij zou ondervinden door te worden weggerukt van zijn contacten in België weegt geenszins op tegen het feit dat hij de Belgische reglementering inzake toegang tot het grondgebied en verblijf moet respecteren. Er kan geen ongeoorloofde inmenging in het privé- of gezinsleven worden vastgesteld.

3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN